

VŮNĚ MOŘE, SKRYTÁ ZÁKOUTÍ A ZAMILOVANÉ POHLEDY

PETRA SCHIEROVÁ

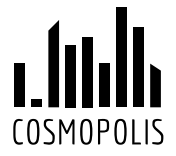
Kdo

Pohodová
romance

je tu šéf?

COSMOPOLIS

PETRA SCHIEROVÁ

*Kdo
je tu šéf?*

Přeložil Rudolf Řežábek

First published in 2018 by © Verlagsgruppe HarperCollins Deutschland GmbH,
Hamburg

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Rudolf Řežábek, 2024

Cover illustration © Michael Michajlov, 2024

ISBN 978-80-247-7669-9

KAPITOLA 1

Takže, ujasněme si hned na začátku jednu věc: To, že jsi mě vysvobodil z té díry, ve které jsem musel žít od narození, ještě ani zdaleka neznamená, že jsme teď důvěrní přátelé nebo něco podobného. Nemám žádné přátele, ani důvěrné, ani jiné. Jasně, i bez tebe bych to zvládl naprosto v pohodě. Jen mě pusť z téhle pitomé klece a já ti to hned dokážu. Jsem na tomhle světě už rok a půl, takže jsem dospělák. To znamená, že vím, jak to na světě chodí.

Jediné, co ti můžu připsat k dobru, je to, že jsi mě nenechal v tom hrozném zvířecím útulku jako mé bratry a sestry. Všechn ten rámus a ti cizí psi a kočky a zvířata, která jsem v životě neviděl. Je tam příliš hlučno a divně to tam smrdí a vůbec. Útulek pro zvířata není prostě nic pro mě. Tak aspoň to byl chytrý nápad.

Ale to, že mě už několik hodin vozíš v tomhle obrovském autě, které ani nemůžu prozkoumat, protože se prostě nedostanu ven z boxu, ti na popularitě ubírá spoustu bodů. Je mi totiž špatně. Než ses objevil, nikdy předtím jsem v autě necestoval, a abych byl upřímný, ani trochu se mi to nelíbí. Protože jsi mě nejdřív zavezl k veterináři. Ne že bych tam někdy předtím byl, ale o to tady nejde. Veterináři jsou na mém seznamu oblíbenců až na posledním místě. I když musím uznat, že ta žena, ke které jsi mě dotáhl, byla docela přátelská. Jmenovala se Fiona, to si ještě

pamatuju. Ale ať už byla přátelská, nebo ne, dívala se mi do tlamy a do uší! A pak mi taky změřila teplotu a úplně všude mě probmatala. A tím všude myslím VŠUDE. Už jsem si říkal: No tak, to se dělá? Jsou místa, do kterých nikomu nic není. Na to jsem citlivý. Došlo jí to, když jsem zavřel. Bohužel to na ni neudělalo sebemenší dojem, což bylo dost odvážné. Přiznávám, že odvážní lidé mi imponují, a proto jsem po ní nechňapl.

Stejně to nedělám rád – a když už, tak jsem vyjel jediné na svého původního pánicka, protože ten chlápek byl opravdu strašný. Do mě a mých sourozenců kopal a mlátil nás takovým tím malým jezdeckým bičíkem, když jsme hned neudělali, co chtěl. Nebo – a lidičky, to je ta nejhorší věc ze všech! – nás trestal jednou z těch odporných elektrických věcí, které měl připevněné k našim obojkům.

Chtěl nás tím nabudit a dostat do ráže, ať už to znamenalo cokoli. Myslel si, že je super, když vrčíme a ceníme zuby, nebo dokonce koušeme. A když jsme to neudělali, nedal nám nažrat. A někdy ani vodu. Jednou jsem málem umřel žízní.

Pak přišli nějací lidé a prohlédli si mě i mé sourozence – a také ostatní zvířata v domě a na statku. Byly tam také ovce a kozy a kuň. V jednu chvíli je odvedli a zůstali jsme jen my, psi. Mému pánovi se to nelíbilo, a tak nás čím dál víc šikanoval bičem nebo tou nechutnou elektrickou věcí, a dokonce mě nechal uprostřed zimy celou noc venku v boudě, i když mrzlo tak, že se voda v misce změnila v led, a já jsem nakonec necítil tlapky ani čenich. Můj páníček tomu říkal „zocelování“. Musel jsem se stát drsnákem. Jako bych jím nebyl už od přírody! Američtí buldoci jsou drsní, to tedy jo. No, možná jsem někdy kňučel až moc nahlas, když už jsem to nemohl vydržet. A taky jsem byl často smutný. Stejně jako moji sourozenci.

A pak jsi jednoho dne přišel ty, dal jsi vědět ještě několika dalším lidem a dostal jsi nás odtamtud. Bohužel všichni moji sourozenci skončili v útulku pro zvířata, ale pořád je to lepší než tam, odkud jsme přišli.

Nevíím sice, proč jsi ty lidi poslal nebo jak jsi o nás vůbec věděl, ale přiznávám, že to byl nejlepší den mého života. Ale jak jsem řekl, to neznamená, že tě přijímám jako svého nového páníčka. Ani za nic! Žádného nového páníčka nechci. A už vůbec ne takového, který je na mě hodný. Můj starý páníček totiž takový občas byl – a pak jsem si myslel, že mě má rád, ale on mě zase zbil. Na něco takového už znovu neskočím, na to můžeš zapomenout, a taky nebude poslouchat. Když už, tak šéfem jsem tady já, to se pozná už jenom podle jména. To totiž zní Boss, což opravdu mluví za vše. Já tady rozhoduju a teď chci, abys okamžitě zastavil, jinak pozvracím celý tenhle pitomý box.

KAPITOLA 2

Ben sraštil obočí a krátce se ohlédl přes rameno, ale hned se zase soustředil na řízení. Sám dost dobře nechápal, proč si pro tenhle výlet vybral právě svatodušní víkend. Provoz na dálnici byl vražedný, a přestože mu jeho nové tmavě hnědé BMW X5 poskytovalo veškerý myslitelný komfort, byl nyní po dlouhé cestě, kterou zpestřil nespočet menších i větších dopravních zácp, skutečně vyčerpaný. Navíc už několik minut poslouchal rozhořčené vrčení a mručení psa, kterého vezl ve velké přepravce v zavazadlovém prostoru. Skoro to znělo, jako by si Boss stěžoval. Potřebuje se snad vyčurat? Poslední přestávku měli před dvěma hodinami a Ben měl opravdu co dělat, aby dostal tvrdohlavého Bosse, který už vážil skoro padesát kilo, zpátky do boxu. Nechtěl sebe ani psa znovu vystavovat takovému stresu, zvláště když to k cíli jejich cesty už nebylo daleko.

„Co se děje, Bossi?“ Připadal si divně, když mluvil na psa, vždyť ten mu ani nemohl odpovědět. Pro jistotu, aby lépe slyšel zvuky z kufru, ztlumil rockovou hudbu, která ho obvykle na dlouhých cestách udržovala v dobré náladě. „Za chvíli tam budeme. Možná ještě čtvrt hodiny, maximálně dvacet minut.“

No skvělé, do té doby se zaručeně zbabím své snídaně. Ale jak chceš, byl to tvůj nápad jet bůhvíkam. Mně to rozhodně nechybělo.

Ben pozorně naslouchal nevrlému bručivému odmlouvání, které se od Bosse neustále ozývalo. „Ale jdi, snad ještě chvíli vydržíš, ne? Nechce se mi opakovat ten předchozí tyátr.“

Abych byl upřímný, mně taky ne. Ale je mi vážně zle a strašně mě štve, že mi nikdo nevěří.

Ben s nedobrym pocitem zamířil na nejbližší výjezd z dálnice, kde už ukazatel označoval cíl jeho cesty, malé turistické letovisko Lichterhaven. Pronajal si tam prázdninový dům a našel si prázdné skladiště nedaleko přístavu, hned vedle loděnice. Doufal, že dopravní společnost, kterou si objednal, mu už dodala pracovní vybavení a materiál. Melanie Messnerová, jeho bytná, mu slíbila, že se postará o to, aby všechny jeho věci byly vyloženy a uskladněny podle jeho pokynů.

V Lichterhavenu chtěl žít a pracovat něco přes tři měsíce. Doufal, že mu změna místa dodá inspiraci a že konečně najde klid a pohodu, které mu v bytě v Kolíně nad Rýnem zjevně chyběly. Hlavním důvodem byly neustálé večírky a recepce, na které ho tahal neúnavný manažer. Nová výstava jeho soch, která stále objížděla Evropu, držela Bena celou zimu a jaro v poklusu. Nemusel vlastně objíždět všechny galerie, stačilo mu několik vybraných míst. Ale manažer Jochen si myslel, že by nebylo na škodu ukazovat se na veřejnosti častěji a občas pocítit svou přítomností i menší galerie. V určitém okamžiku už toho Ben měl plné zuby, a tak se vrátil domů. Následovalo pár týdnů práce, než přišly další večírky. Pak už to pro něj začalo být příliš vyčerpávající a Jochenovi bez okolků řekl, že chce mít svůj klid. Jak má svými díly vyvolávat další a další bouře nadšení, když se vůbec nedostane k tomu, aby něco vytvořil? Bez dalších okolků vyhlásil pracovní klid a vydal se hledat vhodné útočiště. Protože ho to vždycky táhlo k moři, jeho volba nakonec padla na Lichterhaven, krásné městečko přímo na pobřeží, které před lety

navštívil, aby si prohlédl malý obchod s uměleckými předměty. Tehdejší majitelka, stará dáma jménem Sybilla, se mu okamžitě zalíbila. Oslovila ho prostřednictvím jeho webových stránek a vyjádřila obdiv k jeho sochám, a protože měl takové malé obchůdky s uměním rád a Sybilla mu byla sympatická, podepsal s ní smlouvu. Od té doby obchod dostává dvakrát ročně vybrané kousky za nesmírně výhodnou cenu, takže je může dál prodávat za ceny dostupné i pro obyčejné smrtníky.

Samozřejmě by ho nikdy nenapadlo stěžovat si, že jeho díla se prodávají sběratelům v galeriích v Londýně, Římě, Miláně, Berlíně a v poslední době dokonce v New Yorku, Chicagu a Los Angeles za vražedné pěti až šestimístné částky. Jedině tak si mohl uspořádat život tak, jak se mu to líbilo. Přesto neviděl důvod, proč by lidé s průměrnými příjmy neměli mít také možnost pokochat se některou z jeho soch nebo obrazů.

Sybilla už byla dva roky mrtvá, ale malý obchod s uměleckými předměty stále existoval. Převzala ho Sybillina praneteř, podnikavá žena kolem třicítky, která původně pocházela z úplně jiného oboru, ale zjevně ji bavilo vést tetin obchod. Aktualizovala a modernizovala webové stránky obchodu a jeho prezentaci na sociálních sítích. Kromě zboží v obchodě pravidelně nabízela malé výstavy a autorská čtení s regionálními i celostátními umělci a působila na něj vysloveně příjemným dojmem. Před několika lety se dokonce krátce setkala na oslavě výročí firmy jeho otce, když ještě pracovala jako hlavní nákupčí v renomovaném obchodě s nábytkem BrungsdaHL. Už její tehdejší postavení jasně vypovídalo o jejích obchodních schopnostech. Jeho starší bratr Peter, který nyní vedl firmu, se o Melanii Brennerové, jak se tehdy jmenovala, vyjadřoval velmi příznivě. Jeho odchodu na pobřeží litoval a říkal, že v nábytkářské firmě ji pak bylo obtížné nahradit.

„Už tam skoro jsme, Bossi.“ Ben se znovu ohlédl přes rameno. Pes tiše zavrčel. Teď už to však neznělo rozzlobeně nebo našťvaně, ale spíš žalostně. „Hele, tobě není dobře?“

Konečně jsi to pochopil.

„Doteď jsi přece jízdu v autě snášel výborně.“

No a co, teď už to neplatí.

Znepokojený Ben zabubnoval prsty na volant, ale pak se rozhodl riziko podstoupit a cestovat dál s americkým buldokem trpícím kinetózou. „Vydrž, Bossi!“

Tobě se to snadno řekne. Ty necítíš pořád v krku konzervu králíka s bramborami.

„Sakra, fakt jsi právě zakňučel?“

Ne.

„Jedu, co to dá.“

Nikdy nekňučím ani nefňukám. Jsem přece drsný... Sakra, je mi fakt špatně. Možná jsem přece jen trochu zakňoural... Ne, takhle se nebudu ztrapňovat!

Konečně Ben dorazil do cíle. Obloha byla sice zatažená a silný vítr typický pro pobřeží se opíral do keřů a stromů u cesty a třásl jimi, ale Ben to vnímal jako milé přivítání. V květináčích, balkonových truhlících a předzahrádkách už zářily bohaté trsy barevných květin, domy a pozemky vypadaly velmi udržovaně a také na okrajích silnic, dopravních ostrůvcích, veřejných prostranstvích a prostě všude, kam oko dohlédlo, byly květinové záhony a spousta zeleně. Na dětském hřišti spatřil houpačku ve tvaru mušle, téměř na každém rohu bylo možné najít další námořnické detaily, ať už to byla lodní kotva nad vchodem do hospody, mořská hvězdice navlečená na dlouhém provázku v okně pošty nebo zrestaurovaná loď z osmnáctého století uprostřed tržnice.

Na několika místech také narazil na vtipnou kreslenou postavičku,

na jejíž modro-bílé pruhované šále stálo *Watti Wattwurm*, zřejmě maskota tohoto turistického městečka.

Boss ale začal v boxu vyvádět stále hlasitěji, a tak Ben přestal věnovat pozornost malebnému okolí a soustředil se raději na pokyny, které mu dávala navigace.

Kaštanová ulice se nacházela na severovýchodním okraji města. Benovým novým domovem byl poslední dům vlevo a on se neubráníl úsměvu, když řídil své auto protáhlou zatáčkou. Bylo to tady přesně takové, jak si to představoval. Samozřejmě viděl fotky na internetu, ale naživo byla čtvrt ještě půvabnější, než naznačovaly reklamní materiály. Nejbližší sousedé byli vzdáleni asi sto metrů, žili na farmě, kde byl podle jeho bytné i farmářský obchod a dala se tam koupit čerstvá vejce, mléko, sýry a maso.

Pro nadcházející měsíce mu jako příbytek poslouží malý hrázděný dům s doškovou střechou, v jehož předzahrádce obehnané dřevěným plotem kvetly azalky a pivoňky. První kopretiny už také natahovaly bílé hlavičky k obloze a za několik týdnů začnou kvést hortenzie.

„A jsme tady.“ Ben spokojeně vypnul motor a podíval se na dům, ale pak uslyšel z kufru dáivé zvuky a vyděšeně vyskočil z auta. „Ale ne, zatraceně, v mém novém autě ne!“

Varoval jsem tě už dost dlouho. Páni, je mi špatně. Pryč s tím!

Ben trhl víkem zavazadlového prostoru a rozehvělýma rukama otevřel přepravku. Právě když chytil Bosse za obojek, aby ho vysvobodil ze stísněného vězení, pes začal obloukem zvracet.

„No to snad ne. Bossi, muselo to být? No tak, vylez z auta!“

Nemůžu říct, že by mě to mrzelo. Dával jsem to dost jasně najevo. Můžu snad za to, že jsi nic nepochopil?

Boss vyskočil na silnici a otrásl se. Sliny a drobné kousky zvratků se rozlétly po Benových kalhotách a nárazníku.

Ben zaklel, uhnul stranou, ale našťěstí nepustil z ruky psí obojek. Boss okamžitě zvedl nos, zavětril a zamířil k louce na druhé straně silnice, kde se pásli pár koní.

„Stůj, ani se nehni! Zůstaneš hezky tady.“ Ben rychle popadl vodítko, které položil vedle boxu, a připevnil ho k robustnímu postroji. Tajně si ještě jednou pogrataloval k rozhodnutí nesundat ho psovi na dlouhou cestu. Jinak by mu Boss během jedné ze tří přestávek určitě utekl. A i tady, v cíli jejich cesty, mu dalo hodně práce udržet pod kontrolou touhu mohutného čtyřnohého přítele po svobodě.

Kde to vlastně jsme? Hm, nejdřív si to tady musím pořádně očichat a označkovat ten plot.

„No tak přece tak netahej, Bossi!“ Ben obrátil oči v sloup a následoval psa k plotu, který obklopoval koňskou pastvinu.

Musíš si prostě trochu pospíšit. Voni to tu opravdu zajímavě. Vypadá to, že tudy prochází spousta psů. Nejdřív jim musím ukázat, že jsem tu byl taky.

Zatímco Ben nechal psa, aby si všechno pořádně očichal, sám se znovu spokojeně rozhlédl. *Idylické* bylo první a nejvýstižnější slovo, které ho napadlo, když chtěl popsat okolí. Přesně to, co po uplynulém stresujícím půlroce potřeboval. Asi o dvě stě metrů dál se zvedala hráz, která zakrývala výhled na Severní moře. Možná by se hned spontánně vydal na první průzkumnou procházku, kdyby za ním v tu chvíli někdo nezazvonil na zvonek od bicyklu. Překvapeně se otočil a spatřil ženu kolem čtyřicítky s elegantním krátkým blond účesem, která k němu s máváním přijížděla na kole.

„Dobrý den, tak už jste tady. Vy jste pan Brungsdahl, že?“ Žena před ním zastavila a s úsměvem mu podala pravou ruku. „Já jsem Elke Dennersenová, vaše sousedka. Můžete mi říkat Elke, jako všichni.“ Neurčitým gestem ukázala na ulici, po které přijela.

„Vedeme tamhle naproti s manželem farmu. Melanie mě požádala, abych na vás dohlédla a dala vám klíče od domu. Bohužel momentálně nemůže opustit obchod, protože její kolegyně Deana musela k lékaři. Naštěstí mám náhradní klíče, které vám mohu půjčit. Melanie nebo její manžel Alex vám později přivezou správnou sadu klíčů.“ Zasařtrala v kapse kalhot a vytáhla klíč od domu s oranžovou visačkou. „Tu máte.“ Zvědavě si prohlížela Bosse. „Takže ty jsi ten čtyřnohý doprovod, vid? To je ale fešák!“

No vida! Velký dík za kompliment. Boss na chvíli přestal čenichat a přistoupil blíž. Vypadáš jako docela milý člověk a máš dobrý vkus. A jsi cítit po pamlscích a jiných psech.

„Hej, Bossi, nech toho. Ne tak bouřlivě!“

„Ale co, nebojte se, on mě nesrazí. Sami máme dva psy, jen ne tak velké.“ Elke opatrně natáhla ruku k Bossovi, aby si ji mohl očichat. „Co je to za plemeno?“

„Americký buldok.“ Ben si strčil klíč do kapsy u kalhot. „Jmenuje se Boss a obávám se, že to jméno je dost výstižné.“

Elke se zasmála. „Ano, to vidím. Je pěkně silný.“

„Neznáme se dlouho a zatím spolu moc nevycházíme.“ Když se Boss pokusil znovu zamířit k pastvině, Ben zkrátil vodítko.

„Sedni, Bossi!“

Ne.

„No tak, nebuď tak tvrdohlavý a sedni si.“

Ale já nechci. A co teď uděláš?

Ben si povzdchl. „Myslím, že je trochu nahluchlý.“

Elke si psa pozorně prohlédla. „Je ještě mladý, ne? Ještě se to všechno může naučit.“

Ale to já nechci.

„Vzal jste ho někdy do výcvikového střediska pro psy?“

Ben sevřel vodítko o něco pevněji.

„Ne, k tomu jsme se ještě nedostali.“

„Můžu vám doporučit psí školu Christiny Messnerové. Není to odsud tak daleko, dá se tam dojít i pěšky. Se čtyřnohými kamarády umí zázraky, to vám tedy řeknu. Jedna moje kamarádka si před rokem přivezla toulavou fenku z Rumunska, víte, takovou tu zbědovanou pouliční směs. Štěkala a vyla ve dne v noci a člověk ji nemohl nechat ani vteřinu o samotě, protože všechno roztrhala na kusy. Ta malá se jmenuje Lilly, proti vašemu Bossovi je tak poloviční, ale je vážně poděs, to vám povídám. Rena si s tím zvířetem nevěděla rady a bála se, že fenku bude muset odvézt do útulku. Proto ji vzala k Christině. Společně absolvovaly individuální a později i skupinový výcvik. Rena tam Lilly stále bere jednou týdně, ale už jen na hraní a trochu agility. Fenka je teď k nepoznání. Je tak milá, klidná a dobře vychovaná. Stále má trochu problémy, když zůstane delší dobu sama, ale to se dá zvládnout. Takže pokud byste to chtěl zkusit: Christinina psí škola v Písečné ulici.“

Podle toho, co mi řekla Melanie, tu strávíte tři měsíce, takže by to už za to stálo. Stačí jít zpátky po silnici směrem k letovisku, pak zahrnout doprava a jít pořád rovně. Na třetí křižovatce odbočte doleva a pak hned zase doprava do Písečné ulice. To místo nemůžete přehlédnout.“ Znovu se zasmála. „A nemůžete ho ani přeslechnout, když tam právě probíhá hodina psích her.“

Hodina psích her? Co to je? Každopádně to zní zajímavě. Nebo... ne, vlastně ani ne. Nemám chuť chodit do psí školy, ať už je to cokoli. Rozhodně ne, pokud by tam ode mě chtěli, abych byl milý, hodný, způsobilý a všechny ty hlouposti.

„Tak co, pořád ještě se ti něco nelíbí?“ Elke se pobaveně podívala na Bosse. „Nejsi asi moc společenský, co? I když jsem si jistá, že u Christiny by se ti určitě líbilo.“

Tak to ani náhodou.

„Ale promiňte, povídám a povídám, a vy si asi chcete po dlouhé cestě odpočinout. Mám vám pomoci odnést zavazadla? Vidím, že máte auto plné k prasknutí. Mohla bych vás také provést po domě, často to dělám pro prázdninové hosty.“

„To je od vás velmi milé, ale není to nutné.“ Ben odmítavě zvedl volnou ruku a okamžitě musel chytat rovnováhu, aby ho Boss neporazil. „To zvládneme, vidíte Bossi?“

Hm? Cože? Mně je to přece fuk. Objevil jsem tu další novou vůni, která je strašně zajímavá.

„Dobrá, přeji vám tedy příjemný pobyt v Lichterhavenu, pane Brungsdahle. Kdybyste potřeboval čerstvá vejce, mléko, klobásu nebo sýr, stačí se zastavit v našem farmářském obchodě. Mám také med a marmeládu, všechno z vlastní produkce.“ Než nasedla zase na kolo, padl jí zrak na otevřený kufr a nepříjemnost v přepravním boxu.

„Ach bože, neudělalo se chudáčku Bossovi při dojezdu špatně? Měl byste to rychle vyčistit. V domě je pračka a sušička. Můžu vám doporučit nějaký sprej proti zápachu v autě. Nebojte se, nic s chemikáliemi, je to stoprocentně ekologické. Roztok mikroorganismů zředěný vodou. Můžete jím postříkat i psa, pokud se v něčem vyválel, nebo své boty či organický odpad. Prostě to používáme všude, v domě i ve stáji. Později vám ten sprej přinesu.“ Odtlačila kolo doprostřed ulice. „A nezapomeňte na Christininu psí školu. Určitě toho nebudete litovat. S tak silným zvířetem se prostě musíte naučit zacházet!“

Elke Dennersenová vesele zamávala, odjela a Ben se zamračeně podíval na Bosse. „Páni, ta ženská je fakt jako kolovrátek. Ale ta psí škola asi není tak špatný nápad.“

To tedy je – a hodně špatný! Zapomeň na to, já do toho nejdu. Boss se prudce otrásl. Raději mi dej něco na zub. Teď, když jsem se úspěšně zbavil snídane, mám hlad jako vlk.

KAPITOLA 3

Christina si spokojeně povzdechla, posadila se na malý gauč ve své kanceláři a pohodlně si natáhla nohy v modrých džínách zacákaných barevnými skvrnami. Otevřela lahev dietní koly a na jeden zátať jí skoro polovinu vypila. Pak s úsměvem pohlédla na svou o téměř pět let mladší sestru Luisu, která se opírala o dveře a v oblečení potřísněném barvou a s velkou oslnivě žlutou skvrnou na tváři vypadala naprosto neodolatelně. Blondaté kadeře dlouhé až na ramena si svázala dozadu do krátkého culíku, z něhož se teď uvolnil nespočet drobných pramínků, které lemovaly jemné rysy srdcovitého obličejce. „Proč já po dlouhém pracovním dni vypadám jako vyždímaná troska, a ty jako svěží jarní ráno?“

Luisa se zachichotala. „Svěží? To sis ke mně ještě asi nepřičichla. Připadám si, jako bych už několik dní žila v kbelíku s barvou.“ Škubla za kdysi červené tričko, jehož původní barva teď sloužila jen jako pozadí pro pestrou změť skvrn. „Navíc jsem celá z pocená a ulepená. Takže ty vlastně nevypadáš zase tak špatně.“

Christina se na sebe skepticky podívala. I její kdysi bílé triko malováním značně utrpělo. „Jen se snažíš být milá. Já nejspíš vypadám jako vandrák, kterého někdo hodil do hrnce s barvou.“

„Můžeme se prostě shodnout na tom, že obě už nejsme zrovna

svěží jako ranní rosa.“ Luisa vzala z malé ledničky vedle stolu lahev limonády a otevřela ji. „Ale aspoň už jsme skončily s ordinacemi. Doktor Weisenau se chce zítra ráno přijít na všechno podívat a ve čtvrtek už přivezou první nábytek a vybavení.“

Christina rychle vstala a objala sestru. „Jsem na tebe tak pyšná! Je prostě skvělé, že jsi dokončila studium veterinary v tak rekordním čase. A pak ještě tvoje doktorská práce...“

„Ta mi zaručeně přivodí první šediny, jestli ji vůbec někdy dokončím.“

Christina ustoupila o další krok a prudce zavrtěla hlavou. „Jsi tak pilná, že ji dokončíš dřív, než stačíme říct slovo ‚dizertace‘.“

„Kéž bys měla pravdu!“ Luisa se zasněně pousmála. „Jsem opravdu dítě štěstěny, vid? Jako asistentka na veterinární klinice v Hannoveru bych musela pracovat ještě roky, než bych našetřila dost kapitálu na otevření vlastní praxe.“

Christina si s ní připila lahví koly. „A pak přijde náš starý doktor Weisenau a předloží ti nabídku, která se neodmítá. Je to opravdu zlatíčko.“

„To tedy ano. Když mi nabídl, že sem přestěhuje svou ordinaci, abych k němu mohla nastoupit a později ji převzít, až půjde do důchodu, samou radostí bych ho nejraději objala. I když doufám, že do důchodu ještě hned tak nepůjde. Připadám si jako naprostý ignorant. On má tolik zkušeností, a já jsem beznadějná začátečnice.“

„No, tak bych to určitě nenazývala, sestřičko. Pamatuješ, jak jsi už ve druhé třídě ošetřila toho havrana s poraněným křídlem? A když náš starý Brutus dostal ten ošklivý kašel, léčila jsi ho, dokud nebyl ještě zdravější než předtím.“

„To je pravda, tehdy mi bylo třináct.“ Luisa se zazubila. „Starý dobrý Brutus. Takového kocoura hned tak nenajdeš. I když to říkám o každém zvířeti, které jsme kdy měli.“

„Ale ono to tak prostě je. Všechna jsou nebo byla jedinečná.“ Úsměv na Christininých rtech zmizel, protože si vzpomněla na Polly, nádhernou vznosnou kolii, kterou dostala jako štěně, když jí bylo deset let, a kterou musela nechat odejít právě před třemi lety v úctyhodném věku sedmnácti let. Polly pro ni byla vším, její nejlepší kamarádkou. Rodiče o nich říkali, že jsou nerozlučné. Pollyina smrt jí zanechala v životě bolestnou mezeru. Přestože se denně setkávala s mnoha báječnými čtyřnohými přáteli a ráda se starala i o dva zlaté retrívry svých rodičů a také o krásnou labradorku Čoko, která patřila jejímu bratru Alexovi a jeho ženě Melanii, stále si nedokázala představit, že by si sama znovu pořídila čtyřnohého společníka. Bylo zkrátka ještě příliš brzy.

„Promiň, nechtěla jsem ti zkazit náladu.“ Citlivá Luisa si změny jejího rozpoložení okamžitě všimla a rychle jí položila ruku na paži. „Všechno v pořádku?“

„Jistě, nic se neděje.“ Christina odsunula smutné vzpomínky stranou a znovu se usmála. „Takže doktor Weisenau sem přijde už zítra? Tak to bychom možná měly trochu uklidit, nemyslíš?“ Významně ukázala bradou na prázdné kbelíky od barvy na chodbě. V budoucí ordinaci v zadní části budovy, kde se nacházela Christinina kancelář a výcvikové prostory její psí školy, na ně čekaly další kýble, tuby, štětce, plechovky barev, zbytky tapet a spousta novin a igelitových fólií. „Myslím, že tím naše pauza nejspíš končí.“

„Máš pravdu, vzhůru do boje.“ Luisa se do ní zavěsila. „Díky za pomoc přes svátky. Ty a Alex a Mel a máma a táta... byli jste prostě skvělí.“

„To je v pořádku. Pro naše holátko to přece rádi uděláme.“ S úsměvem se vyhnula sestřině hravému šťouchnutí do boku. „Jak to tak vypadá, zbyla jsem tu ale jen já.“

„Máma s tátou se chtějí později stavit, ale Alex musel do kanceláře a Mel do obchodu...“

„Já vím.“ Když došly do budoucí ordinace, Christina se s povzdechem rozhlédla. „Kde jenom začneme?“

„Vždycky od začátku, holčičko, vždycky od začátku,“ napodobila Luisa dědečkův hlas a intonaci, což obě mladé ženy přimělo k zahihňání.

„Tak jdeme na to – a nepředstírej, že jsi unavená,“ vmísila se do hovoru stejným tónem Christina.

Společně se pustily do odstraňování nepořádku po tapetování a malování.

„Pověz mi, byl už tady vlastně ten pan Brungsdahl?“ zajímala se Luisa, když sbírala štětce a malířské válečky. „Bohužel jsi tu nebyla, když se tu v sobotu zastavil se psem. Určitě ho poslala Elke Dennerosenová, protože měl se svým zvířetem potíže. Úplně jsem ti to zapoměla říct.“ Zachichotala se. „Mimochodem, opravdu měl problémy, to tedy bez debat. Málokdy vidíš psa a pána, kterým by to spolu tak neladilo. Má poměrně mladého amerického buldoka jménem Boss. A to jméno mluví za vše, to ti tedy řeknu. Mohla jsem se potřhat smíchy, ale samozřejmě jsem to neudělala. Bylo by to dost nezdvořilé a nechci si znepřátelit potenciální zákazníky.“

„Brungsdahl?“ Christina, která zrovna sbírala noviny, se překvapeně narovнала. „Ten výrobce nábytku z Kolína nad Rýnem, kde Mel pracovala? Je tu s rodinou na dovolené?“

„Ne, ten ne.“ Luisa nastkala štětce do staré sklenice od marmelády, do které předtím nalila terpentýn. „Je to ten umělec, Ben Brungsdahl. Mel mi řekla, že si asi na tři měsíce pronajal Sybillin dům.“

„Ben Brungsdahl je v Lichterhavenu?“ Christině vypadly papíry z rukou na podlahu. „Ne, o tom nic neříkala. Alespoň mně ne,

tajnůstkářka jedna. Ježíšmarjá, něco takového přede mnou utajit! Jsem přece jeho největší fanynka. No, i když nejsem zrovna finanční magnát. O tom, že bych si mohla dovolit jeho sochy, si můžu nechat jen zdát. Kromě toho psiho spřežení, které jsem kdysi objevila u Sybilly. Ale i tihle psi mě stáli půl měsíčního příjmu. Ale to je fuk, ten chlapík je teď tady? Musím se s ním bezpodmínečně seznámit. Jaký vlastně je?“

Luisa pokrčila rameny. „Nehorázně hezký. Úplná filmová hvězda.“

„To vím. Jeho fotka se v novinách objevuje dost často.“

„No, naživo podle mě vypadá ještě líp. Trochu rozpačitý a neuvěřitelně dobře stavěný. Určitě hodně sportuje. Nebo je to možná tím, že musí pořád přenášet sem a tam těžké materiály, se kterými pracuje, co já vím. Ale je také hrozně milý a sympatický.“

„Myslela bych, že bude spíš namyšlený a arogantní. Když už je tak slavný.“

„Nejsi tak trochu snob?“ Luisa vyčítavě zavrtěla hlavou. „Sybilla mi vyprávěla, jak z něj byla nadšená, když ji navštívil. Je škoda, že už tu není. Určitě by byla moc ráda, kdyby se s ním mohla znovu setkat. Myslím, že byl opravdu milý a velmi okouzlující. Jenomže si vůbec nerozumí se svým psem. Vypadá to, že se ti dva nemohou za nic na světě shodnout. Říkal, že si Bosse vzal od člověka, který se ke zvířatům choval opravdu špatně.“

„No, tohle mu už každopádně přidává body.“ Christina lehce zakývala hlavou sem a tam. „Ale takoví psi jsou obvykle velmi problémoví. Je zlý a kousavý?“

„Kdo, Ben Brungsdaahl?“ Luisa se zasmála, když Christina obrátila oči v sloup. „Boss? Ne, to si nemyslím. Je jen hrozně tvrdohlavý a nejspíš vystrašený a ztratil důvěru k lidem. To je pochopitelné, pokud opravdu pochází z tak hrozného prostředí. Je mu možná rok a půl, takže je uprostřed puberty, což mu to v žádném případě

neulehčuje. Ti dva spolu neustále svádějí boj, kdo bude mít navrch, který Boss zřejmě devětkrát z deseti případů vyhrává. Alespoň takový je můj nezávazný dojem asi po deseti minutách s těmi dvěma.“

„A Brungsdahl mě chtěl vidět?“ Christina znovu zvedla papír z podlahy.

„Ano, jak jsem říkala, nejspíš ho poslala Elke. Možná jen čekal přes svátky a dnes večer nebo zítra se zase zastaví. I když jsem mu říkala, že tu budeme i o Svatodušních svátcích.“

„Co tady vlastně dělá se psem? Je tu na dovolené?“

„Na tři měsíce?“ Luisa zavrtěla hlavou. „To určitě ne. Mel říkala, že si pronajal Verhoigenovo staré skladiště dole u přístavu. Prý tam chce pracovat. Opravdu ti nic neřekla? Určitě proto, že jsi byla minulý týden na tom školení.“

„Ano, možná.“ Christina nacpala papír do velké krabice.

„V těchto dnech se Brungsdahl určitě zase zastaví. Rozhodně to potřebuje a Boss taky – a myslím, že si to uvědomuje.“

Christina odnesla plnou krabici ke dveřím. „Pochopení je každopádně první krok k uzdravení.“

* * *

Ben strávil Svatodušní neděli hlavně tím, že se v dočasném sídle za-bydloval, trochu tweetoval a aktualizoval účty na sociálních sítích. Poté se s Bossem procházel podél hráze, dokud se pes konečně ne-unavil a nesvalil na spací polštář.

Styl, v jakém byl prázdninový dům zařízený, nebyl úplně takový, jaký by si vybral pro svůj vlastní domov, ale moc se mu líbil. Ná-bytek z tmavého třešňového dřeva na pozadí krémových a světle žlutých tapet, na stěnách několik pěkných krajinomaleb, převážně

akvarelů, a poměrně nová, krémově bílá venkovská kuchyně. V přízemí byla také komora a malá koupelna pro hosty. V patře se nacházely dvě ložnice a prostornější koupelna. Jak francouzská postel v pokoji orientovaném do zahrady, tak i metr šedesát široká manželská postel z tmavého třešňového dřeva v pokoji orientovaném do ulice byly povlečené. Protože se rád pohodlně natáhl, rozhodl se pro širší postel, i když výhled na udržovanou zahradu z druhého pokoje byl lepší. Za domem se nacházela nejen malá, úhledně posekaná zelená plocha, ale také květinové, bylinkové a zeleninové záhony lemované keříky levandule a kůlna porostlá bíle kvetoucím rdesnem. Podél plotu bujely husté keře šípkových růží, cestičky byly pokryté silnou vrstvou mulčovací kůry a keře bobulovin a ovocné stromy byly na podzim zjevně pečlivě prořezány. Tady se očividně někdo s velkou láskou postaral o všechny detaily.

Navzdory svátku Ben v pondělí navštívil i sklad. Náradí a většinu materiálu našel přesně tak, jak doufal. Dvě dodávky pískovce a mastku ještě nedorazily, ale Melanie Messnerová mu nechala vzkaz, že dodavatel volal a slíbil dodávku na příští středu. Celkově byl tedy se situací nadmíru spokojen.

Nyní, v úterý ráno, stál stejně jako první den na zahradě a nechával na sebe působit dojmy. V jednom rohu byl svěží bylinkový záhon zastíněný rozložitým šeříkem, jehož jemné fialové květy přímo magicky přitahovaly pohled.

Benovi se už v hlavě rodil nápad na sochu. Tentokrát ne z kamene, ale možná ze železa nebo oceli. Na konečné rozhodnutí o materiálu bylo ještě příliš brzy. Nejprve si v hlavě musel vytvořit určitou podobu.

Měl však pocit, že pro tuto chvíli nasbíral dost podnětů a mysl má dostatečně zaplněnou, a tak se rozhodl, že se nejprve postará o důležité věci každodenního života. Už před hodinou navštívil farmářský

obchod Elke Dennersenové a zásobil se mlékem, sýrem, jogurtem a salámem. Potřeboval však i další potraviny a potřeby pro domácnost, takže mu bylo jasné, že se nejspíš nevyhne výletu do supermarketu v malé průmyslové zóně na jižním okraji Lichterhavenu. Na barevné mapě města, kterou mu Melanie Messnerová dala v sobotu večer spolu se svazkem klíčů a hromadou prospektů, viděl, že město má vedle supermarketů a diskontních prodejen pokryté téměř všechny důležité oblasti života. Skutečnost, že se zde nacházel i velký obchod pro kutily, mu přišla velmi vhod, protože ze zkušenosti věděl, že čas od času bude potřebovat rychle vyměnit rozbité nářadí. Běžně sice nakupoval potřeby ve specializovaném obchodě pro umělce, ten ale dodával v nejlepším případě jen do druhého dne. Jestliže ho nechalo na holičkách dláto, vrtačka nebo jiný důležitý nástroj, obvykle potřeboval náhradu okamžitě.

Boss ležel v obývacím pokoji na polštáři a chrápal, ale okamžitě se probral, když Ben vešel a zamkl dveře na terasu.

Co to zase děláš? Oblékáš si tu báječnou koženou bundu? Jdeš ven? Ale doufám, že mě tu nenecháš?

„Bossi, musím ještě rychle nakoupit pár věcí. Tebe u toho nepotřebuju, takže tu chtě nechtě budeš muset zůstat chvíli sám.“ Ben se skepticky podíval na psa, který mu to oplatil nedůvěřivým pohledem. „Budeš se chovat slušně, dokud se nevrátím, rozumíš?“

Mám tu zůstat sám? To je ale nuda! A chovat se slušně? No uvidíme... Nevím, jestli to zvládnou. Však uvidíš, co se stane, jestli mě tu necháš. Boss naklonil hlavu a rozhořčeně si pro sebe něco zabručel. Pak se vrátil na polštář a našťavaně se k Benovi otočil zády.

Ben si rezignovaně povzdechl, sebral mobil, peněženku a klíče, které ležely v kuchyni vedle použitého nádobí od snídaně, a vyšel z domu. Cestou do centra města se spontánně rozhodl, že zaskočí do *Sybilliných pokladů*, malého obchůdku s uměleckými předměty.

Zaparkoval tedy auto na parkovišti poblíž centra a vydal se po hlavní nákupní ulici Lichterhavenu. Tady bylo všechno, co by člověk od žitého turistického letoviska očekával: restaurace a kavárny, obchody s oblečením a suvenýry a spousta námořnické atmosféry.

U vchodu do tureckého občerstvení s názvem *Alibaba* se shromáždila skupinka mladých lidí. Před květinářstvím seděli dva pouliční hudebníci s kytarou a houslemi a hráli svou interpretaci Beethovenovy skladby *Pro Elišku*. Ačkoli ještě nenastala turistická sezona, hlavní ulice i boční uličky už byly plné návštěvníků. Slunečné počasí bylo ideální pro nákupní procházky, ale Ben nevěnoval obchodům se suvenýry ani butikům příliš pozornosti. Mnohem intenzivněji vstřebával celkový obraz. Když došel do spodní třetiny hlavní ulice, všiml si po pravé straně zmrzlinárny s lákavým názvem *Ledové sny*, před jejímž prodejním okénkem se vytvořila dlouhá fronta trpělivých zákazníků. U malých stolků venku už seděla řada lidí a požitkářsky si pochutnávala na zmrzlině. I v prodejně bylo zřejmě velmi rušno. Šikmo naproti se v budově natřená jasně žlutou barvou nacházela prodejna *Sybilliny poklady*, s prosklenými dveřmi a dvěma velkými výlohami.

Ben se zastavil před levou výkladní skříní a prohlížel si nabízené předměty: náhrdelníky z mušlí i podivuhodně tvarované a třpytivé skleněné prsteny mladé umělkyně Jany Weissmüllerové. Okamžitě její práci poznal, protože takový prsten dal loni k Vánocům své matce, a přitom se podrobně věnoval dílu této umělkyně. Žila a tvořila v malém městečku v Porýní nedaleko Kolína nad Rýnem. Její ateliér byl skutečnou pokladnicí neobvyklých šperků, soch a všeho, co se dalo vyrobit ze skla.

Když Ben zvedl hlavu, uviděl uvnitř obchodu vitríny s dalšími šperky a také různé kusy nábytku, truhly, obrazy na stěnách a police plné váz, misek a sošek. V obchodě s uměleckými předměty bylo

také rušno, a tak jen krátce zvedl ruku a mávl na Melanii Messnerovou, když k němu vzhlédla od staromódního prodejního pultu. Rozhodl se přeložit návštěvu na méně rušnou denní dobu.

Místo toho se vydal směrem k přístavu, který byl vzdálen jen co by kamenem dohodil a kde v tu chvíli kotvily pouze dvě rybářské lodě. Protože byl příliv a voda byla na vrcholu, na otevřeném moři se pohybovali jak rybáři, tak turistické lodě. Pronikavě tu voněly ryby a slaný mořský vzduch. Na vzdáleném konci přístavu zahlédl pojízdnou prodejnu s jídlem, kde prodávali lákavé sendviče s rybami a kraby, a také stánek s nápisem, že se tam dají koupit čerstvé palačinky a vafle.

Tady v přístavu byly ale i další restaurace a kavárna a bistro s krásným názvem *UDvou racků*, které si pamatoval ze své první návštěvy Lichterhavenu. Sybilla ho tam kdysi pozvala a on musel uznat, že tam mají nejlepší matjesy, jaké kdy jedl. Nápis u vchodu prozrazoval, že se změnil majitel a – alespoň soudě podle jména – vedení pravděpodobně přešlo z otce na syna. To mu dávalo naději, že se kvalita kuchyně nezměnila.

Velmi rád by se ještě také podíval na nedalekou hráz, kde každých sto metrů vedly schody lákající hosty i místní obyvatele, aby se trochu přiblížili k Severnímu moři. Ale pokud nechtěl nechat Bosse příliš dlouho samotného, musel se teď chtít nechtě otočit a zamířit k supermarketu. Později bude mít dost času na to, aby prozkoumal okolí – snad v doprovodu čtyřnohého přítele, který nebude tak nevrlý jako dnes ráno. Byly chvíle, kdy si říkal, co ho to posedlo, když Bosse adoptoval. Jistě, litoval toho psa, který očividně ani navzdory špatnému zacházení ze strany předchozího majitele nebyl zlý nebo zákeřný. Ale Bossova tvrdohlavost a naprostá neochota vycházet mu, byť jen náznakem, vstříc, ho nesmírně vyčerpávala. Elke Dennersenová měla pravdu, pokud chtěl s Bossem dlouhodobě

vycházet, potřeboval pomoc zkušeného cvičitele psů. Bohužel majitelka psí školy minulou sobotu nebyla doma a hezká blondýnka, která se mu představila jako Luisa Messnerová, sestra šéfové, mu nebyla schopná pomoci. Ale v příštích dnech se do výcvikového střediska určitě vrátí a zjistí, jaké kurzy Christina Messnerová nabízí. V brožůře, kterou mu Luisa dala, se dočetl mnoho slibných a nadějných informací. Možná že s profesionálním koučováním se z něj a Bosse přece jen stane něco jako tým. Bude ho to sice stát čas, který chtěl původně věnovat jen své práci, ale uvědomoval si svou odpovědnost za psa, takže nejspíš bude muset zatnout zuby a vyhledat pomoc.

Dokud se však v tomto ohledu nezačnou rýsovat první známky úspěchu, bude se muset pokusit přimět Bosse k přátelství alespoň pomocí úplatků. Proto se v popředí jeho nákupního seznamu ocitl celý arzenál psích pamlsků, hraček – kvůli tomu si bude muset udělat výlet do zverimexu –, jitrnic a buřtů pro případ, že by všechno ostatní selhalo.

* * *

Do háje, Ben to opravdu myslel vážně a nechal mě tu samotného. Tak co teď? Mám snad umřít nudou? Vždyť ani nevím, kde vlastně jsme. Párkrát jsme se prošli po okolí a nedaleko je skvělý les, který se mi líbí, s rybníkem, ve kterém bych se rád vykoupal, ale teď se tam nemůžu dostat. Stejně tak je pro mě zatím nedostupná obrovská slaná voda. Páni, tolik vody na jednom místě jsem ještě nikdy neviděl. Ale Ben mě mohl varovat, že chutná hnusně slane, než jsem se napil. Fujtajbl!

Ale nejpodivnější na tom je, že ta spousta vody tam někdy je, a někdy ne. Ano, opravdu, vždycky zmizí a pak se zase vrátí. Ben tomu říká odliv a příliv. Při odlivu jsme jednou vyšli na bahnitě pláň. Není to vůbec špatné, ta směs bahna a mokrého písku. Místy to ale hodně smrdí. A občas

jsou vidět malí tvorové, kterým Ben říkal krabi. Byli legrační, ale zdá se, že mají ošklivé kleště, které vypadají, že by mohly být nebezpečné pro tlapy nebo psí čenich. Takže se od nich raději držím dál.

No... teď by to chtělo procházku po bahnitých pláních, ale ne, musím tu sedět a... co? Hlídat? Jsem snad hlídací pes? No dobře, v podstatě ano, ale na druhou stranu... Co přesně tady mám hlídat? Sebe nebo co? Svůj psí polštář? Rozhodně ne Benovy věci, možná je to momentálně můj otvírač konzerv, ale v žádném případě můj pán. Protože já už žádného nechci. Jednou mi to stačilo. Všichni lidé mi mohou být ukradení. Přesně tak. Stejně jsem nikdy nepotkal nikoho, kdo by stál za hlídání. Nebo jeho věci. A vůbec, určitě to zvládne sám.

Tedy, Ben by se už opravdu mohl vrátit. Takhle sám tady v cizím domě, to se mi nelíbí. VŮBEC NE. Je to jasné? Ano, je to tak, štěknu. Hlasitě a jasně. Nemůžu tu jen tak sedět a zírat do zdi. Nebo na zahradu. Kdybych se tak mohl dostat do zahrady! Kolem dokola je plot, který rozhodně nepřeskočím, protože je příliš vysoký, ale možná bych se pod ním mohl podhrabat. Nebo aspoň být na čerstvém vzduchu. Ale ne, ten hloupý pán mě tady nechá a sám se vydá za bůhvíjakým dobrodružstvím.

Je tu hluboké ticho; když štěknu, aspoň slyším sám sebe. Ne že by mě to ticho děsilo. Boss se nebojí, nikdy! To by bylo směšné. Absurdní. Ne, fakt se ho nebojím. Jsem jen naštvaný.

Ale co když jsem to předtím s tou svou nevrlostí trochu přehnal? Hm, to by nebylo moc dobré. Asi nehrozí, že by se teď Ben už nikdy nevrátil... Jejda... to přece neudělá, ne? NEBO ANO? HALÓ? Slyší mě někdo? Nechci tu zůstat sám a vypustit duši hladý nebo tak něco. To není možné. HALÓ! Můžu ŠTĚKAT ještě hlasitěji, když bude třeba.

Tedy abyste mi dobře rozuměli. Já se opravdu nebojím. Proto neskučím. Ne, vůbec ne. Dobře, trochu ano, ale jen pro zdůraznění štěkotu. Protože mě to úplně vytočilo, no fakt. Ben nemůže jen tak zmizet a nechat mě tady a...

Zatraceně, nikdo mě neslyší. Co teď budu dělat? Co třeba pronikavě výt? Ne, to je příliš trapné. Nikdy nevyju ani neskučím. A už vůbec ne kvůli člověku.

Mohl bych dát Benovi ještě jednu šanci. Třeba se přece jen vrátí. Ale v tom případě by měl vědět, že se mnou v budoucnu nemůže takhle zacházet. Jak mu to nejlépe ukázat? Mám mu sežrat botu? Ne, minule mi ta kůže dost dlouho ležela v žaludku.

A taky mi docela vynadal. Bez toho se obejdu. Stejně mi bota vůbec nechutná. Raději bych si dal párek nebo žvýkáckou kost, jako tu, kterou mi dal onehdy. Ne že bych mu za to byl vděčný, ale něco přece žrát musím, ne?

Tak se na to podíváme... V koupelně pro hosty visí role papíru. Ha, to je přesně ono, hezky ji odmotám a odtáhnu si ji do obýváku. Určitě z toho bude pěkný polštářek pro psa. Nebo ne, radši použiju polštáře z pohovky. Nebo si rovnou lehnu na pohovku, to je ještě lepší. Proč by se tam mohl válet jen Ben? A běda mu, když se nevrátí. To se budu zlobit! Opravdu. Budu zlý! A vůbec ne proto, že bych se bál, ale z principu.

Hm... takže z toaletního papíru teď udělám... no jo, co vlastně? Spoustu malých kousků? Ano, přesně tak, aspoň budu mít co dělat.

* * *

Jak už to na pobřeží bývá, počasí se během půl hodiny změnilo. Zvedl se nárazový vítr a hnal od moře tmavě šedou hradbu mraků. Slunce proti ní nemělo šanci a brzy se setmělo tak, jako by už nastal večer.

Ben jen pokrčil rameny, když si to uvědomil. Zastavil auto před brankou do zahrady a otevřel kufr, aby vyložil nákup. Z domu zaleschl temný, vzrušený štěkot, který nezněl zrovna vesele, mnohem spíš našťvaně. Teď už typický způsob, jak Boss vítal svého pána.

Než se však stačil věnovat taškám a krabicím v autě, pohled mu padl na hráz a hrozivou hradbu mraků, která se nad ní zvedala. Bez přemýšlení proběhl těch dvě stě metrů a vystoupal po schodech na vrchol hráze, kde byla zpevněná cesta pro pěší a cyklisty. Tady nahoře foukal tak silný vítr, že se Ben na okamžik zakymácel. Jakmile však znovu získal rovnováhu, fascinovaně se zadíval na hru barev na obloze nad Severním mořem. Voda ve špinavých odstínech šedi neklidně narážela na břeh, zatímco nad ní se vznášela vířící mračna v jasnějších, ale o nic méně zlověstných barvách.

V Benově mysli se vynořovaly tvary, postavy a obrazy, které se zázračně prolétaly, prostupovaly a spojovaly se vzpomínkou na křehké a vesele kvetoucí šeříky na zahradě prázdninového domu. Stál bez hnutí téměř čtvrt hodiny s pohledem upřeným na obzor, pak se prudce otočil a utíkal zpátky k autu. Zasáhly ho první velké kapky deště, které se rychle změnily v pořádný liják, ale to mu bylo jedno. Chtěl vyzvednout Bosse a znovu vyrazit, ale potraviny, které na něj stále čekaly, mu připomněly únavné domácí práce. Zaklel, popadl co nejvíce tašek, nemotorně odemkl vchodové dveře a odnesl vše do kuchyně. Boss vyčítavě zaštěkal, ale Ben psovi nevěnoval pozornost. Dopravil nákup co nejrychleji do sucha, do mrazáku a lednice uložil alespoň mražené a chlazené potraviny a všechno ostatní prostě nechal ležet páté přes deváté.

„Bossi? Pojd' sem, musíme si pospíšet.“

Pospíšet si? Pročpak? Nejdřív mě tu necháš samotného, a teď chceš, abych skákal, jak pískáš? Dobře, ale jen proto, že se mi chce čurat. Kam půjdeme?

Bena se zmocnila netrpělivost, a tak trochu nedbale nasadil psovi postroj a připevnil k němu vodítko. Krátce nahlédl do obývacího pokoje. „Sakra, co to je?“ Teprve nyní si všiml stopy z útržků toaletního papíru na podlaze chodby. „Ty ses snad zbláznil, Bossi! Proč

tady děláš takový nepořádek? Tady nejsme v... Ale co!“ Přestal se starat o nepořádek a zatahl za vodítko. „Tak se pohni, musíme jít. Chci pracovat.“

Pracovat? Počkej, no tak klídek, až se vyčurám! Boss zvedl nohu na trs kopretin vedle zahradní branky.

„No tak pohni, vidím to přímo před sebou!“

Co vidíš před sebou? Myslím, že jestli se tu někdo zbláznil, tak jsi to ty. Kromě hnusného deště tu nic není. Liják nemám rád. Pokaždé jen zmoknu, nic víc.

„Naskoč honem do auta. Teď snad nebudeš trucovat, Bossi, jedeme jen do skladiště. To není daleko.“

Sakra, zase zpátky do přepravního boxu? Tak dobře. Aspoň už to tu nesmrdí po zvratcích. Zdá se, že ty věci, které Elke přinesla a které sem Ben nastříkal, opravdu účinně pomáhají. Oproti všem fámám psi nemají rádi pach zvratků. Alespoň já ne, to je jisté. No jo, už jsem tam, nemusíš mě tak postrkovat. Boss pobouřeně zavrčel a uvelebil se v boxu.

Ben zamkl dveře, zavřel víko zavazadlového prostoru a v příštím okamžiku už seděl na místě řidiče. Před očima měl tak jasnou uměleckou vizi, že se musel hodně držet zpátky, aby cestou do skladu neporušil všechny dopravní předpisy.